

at Behandlingen ifølge sin Karakter vil kunne tilendebringes uden væsentlig Overskridelse af oftnævnte Frist«, og da det fandtes godtgjort, »at Tiltalte oftere i det sidste Aars Tid Lørdag Aften har behandlet Kunder i indtil fem Kvarter og mere efter Fristens Udløb«, dømtes den paagældende for Overtrædelse af Bestemmelsen.

Under Hensyn til den herefter herskende Uklarhed og i Betragtning af det ønskelige i, at der fastsættes en for Barber- og Frisørstuer rimelig Frist, foreslaas Bestemmelsen ændret som anført.

Til § 10.

(Lukkelovens § 8).

Udvalget maa være af den Opfattelse, at det ved Overtrædelser af Loven jævnlige vil være den paagældende Kunde, der foranlediger Lovovertrædelsen, og man maa derfor finde det paakrævet, at ikke alene den Forretningsdrivende, men ogsaa Kunden straffes. Man har indenfor Udvalget været tilbøjelig til at mene, at den gældende Lovs Ord paa bindende Maade omfatter baade Købere og Sælgere, saaledes at det er uforment at ændre Bestemmelsen i den omhandlede Henseende. Denne Opfattelse har man støttet paa, at det har været almindelig Praksis at lade Købere vedtage Bøder, og at der i øvrigt ogsaa foreligger Domme, hvorved Købere er blevet idømt Bøder, jfr. f. Eks. en af Københavns Byret den 14. Oktober 1929 afsagt Dom. Inden Udvalget har afsluttet sit Arbejde, er den nævnte Dom blevet indanket for Østre Landsret, der ved en den 19. December s. A. afsagt Dom frifandt de paagældende Købere. Det hedder herom i Dommen: »Da det under de forskellige Love om Forbud mod Handel paa visse Tider af Døgnet stedse har været forudsat, at de fastsatte Straffebestemmelser ikke omfattede Køberne, da denne Forudsætning ogsaa har faaet udtrykkeligt og autoritativt Udtryk under Rigsdagsforhandlingerne om Loven af 1908, der indeholder samme Udtryk: »Køb og Salg« som Loven af 1922, og da dette Udtryk findes at kunne forstaaes som betydende Omsætning af Varer de paagældende Steder, hvilket støttes af flere andre Bestemmelser i Loven af 1922, vil de Tiltalte være at frifinde.«

Under Hensyn hertil har Udvalget ud fra den ovenfor anførte Betragtning foreslaaet Bestemmelsen ændret, saaledes at det paa utvetydig Maade udtales, at baade Forretningsdrivende og Kunder, altsaa ikke alene Købere og Sælgere, men ogsaa de øvrige Personer, der kan blive Tale om, f. Eks. en Barber og hans Kunde, straffes for Overtrædelse af Loven.

Som allerede ovenfor nævnt maa man finde det i høj Grad paakrævet, at Polititilsynet med Lovens Overholdelse skærpes betydeligt. Man kan dog ikke anse dette for tilstrækkeligt, men maa, ud fra den store Betydning man maa tillægge Spørgsmaalet om Lovens Overholdelse, tillige finde det nødvendigt, at Minimumsbøderne forsaavidt angaar de Forretningsdrivende forhøjes ret væsentligt, og de foreslaas derfor forhøjet fra 10 Kr. og 50 Kr. til henholdsvis 50 Kr. og 100 Kr.

København, den 21. Marts 1930.

Henry Gran. Jens Johansen. J. M. Johansen. N. C. Jønsson.

Ernst Moltke,
Formand.

Camilla Nielsen.

Frederik Nielsen.

Laurs Nielsen.

E. F. Nobel.

H. P. M. Palsøe.

I. G. Schjær.

L. Westerby.

Søren Wiene.

E. Seligmann.